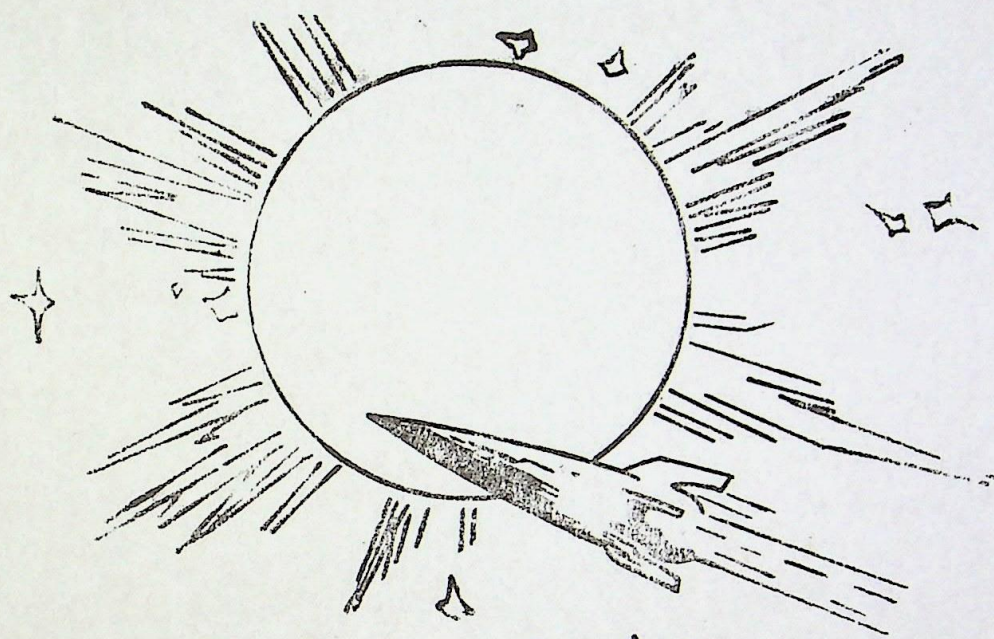

45
1
Р 7711
Сумської області
АРХІВ

Голод на Сумщині у 1932-1933 роках

45

Спогади М. Ф. Дубини, мешканки
с. Гірки Лебедизького району.

ПАПКА ДЛЯ ПАПЕРІВ

1989 рік.
1 документ
2 аркуші.

АРХІВ
Сумської області

Фонд №

Р 7711

Список №

1

Архивний №

45

Із спогадів Дубини Марини Федорівни
с. Горки

Спасибі товаришу Сталіну за те, що він нас розкуркулив. Хай йому і земля пухом буде, і людські прокльони за похвалу здадуться.

Ні, справді. Ми як жили ще із землі, то таким потом земельку поливали, такими трудами хліб діставався, що бодай і не вертається. А як розкуркулили - як на світ народилися. В Москву, в Ленінград весь рід виїхав - не життя, а розкіш. Ви думаєте чого москвичі-ленінградці не рвуться в колгоспники? Бо село - це тюрма; пекло, а столичне життя - це рай. Сама його сконтувала того так і кажу.

А розпочалось розкуркування з того, що батька Дубину Федора Калістратовича як замкненого в колгосп не прийняли. До того ж він в 1916 році три місяці був волосним старшиною. Це як по - теперішньому так голова сільради. От і постановили його розкуркулити.

Тоді як було? Будь ти хоч і безграмотним, і ледачим, хоч і бовдуром будь, а в начальстві ходитимеш, аби лише про світову революцію на зборах горлопанив. А якщо хочеш ще й у партію вступити, то на ділі докажи свою відданість - щось когось із селян. І чим більше ти сусідів з'єси, тим у тебе більша пролетарська свідомість. Ото голова Чернелівського комнезаму Михайло Кірпикін і старався перед владою. Замолоду був ворога з ворог, по тюрмах сидів. А тоді став як нахідка для радянської влади - ось вам, люди, проводир! Що там казати: банда була не гірш, ніж тепер буває.

Так от одна з політбійниць і сказала уповноваженому з району, що Кірпикін нічний злодій, він з її чоловіком сидів у тюрмі за крадіжки. Так його до партії й не прийняли. Даром, виходить, старався чоловік. Не став справдішнім начальником, начебто як і справдішній бандит, але без диплома.

Розкуркулювали нас Степан Курась, "єтро Дубина ... багато їм тоді дармоїдів було, не буду згадувати, щоб на старість ворогів не нажити.

А які ми багаті: була своя сівалка, ручна віялка та кінь. Батько був релігійний і казав, що всі оті віялки-сіялки то прах. Найбільше багатство - хороші діти. А було їх у нього десятеро: Явдоха, Варка,

Ганна, Марія, Марина, Параска, Каталка, Павло, Іван та Яків. Ото ми всі після розкуркулення й розлізлися куди очі бачили. Хто в Крим, хто в Москву, хто в Ленінград. А батько в селі залишився, на квартирі жив. В Криму теж робота в полі. Селянська, важка, виснажлива. А в Москві.... Справжнісільський рай. Прокидаються як уже сонце засліпить. На роботу йдуть як уже сонце в потилицю пече. А зарплата... в селі такої зроду не було і не буде ніколи. В магазинах - чого тільки твоя душа забажає. Батькові ж у селі жилося не дай Бог нікому.

Написали на батька таємний донос, що він начебто ворог трудового народу. Іде батько з поля, колгоспну картоплю цілий день копав, іде ноги волоче, а назустріч йому начальство: "Ти арестован".

Вісімнадцять місяців тримали батька в Харкові на Холодній Горі. А визволив його звідти Калінін. Я ж у ту пору вже в Москві була. /Паспорт я собі за хабара дістала/. Пішла до Калініна, розказала все розплакалася. Каже: "Тільки говори правду, дівчино, ми всерйозно перевіримо".

І перевірили. Виявилось, що оббрехали батька. Єдине що було правда в доносі - що батько до церкви ходить. А тоді викликали тих оббрівачів у Харків, поставили перед батьком та й кажуть щоб подавав на них у суд. А бать: "Хай їм Бог буде суддею".

Чого московський рай покинула?. Приїхала в село родичів провідати, а тут війна розпочалася. От і знов я стала селянкою.

Ще ось що скажу. Нас теперішнє начальство голодом лякає. Бреше. Ох і бреше. Ніякого голоду не буде. Пенсію дають, аж шість тисяч приносять. Картопля в погребі є. Аби тільки не прийшлися вернутись до влади ті, що по погребах лазять, що запліччя розкулують. Як не вернуться то виживем. Всією Україною виживем.

ЗАВІРЯЮЧИЙ НАПИС

В даній справі проєктовано 2 аргументи

(два)

« 16 » липня 2001.

Посада

головний спеціаліст

Підпис

Л. П. Кузьменко